

Lledoners

Diumenge, 29 de juliol. Quarts de vuit del vespre. Enfilem una carretera estreta enmig del Pla de Bages. Petites clapes boscoses a banda i banda i amplis camps de sembrat amb bales de palla rodones, disposades amb la gràcia d'un decorat cinematogràfic. Al fons, el perfil retallat de Montserrat que completa la postal. Fins que no hi arribes, no descobreixes que just allà, lleugerament enclotat per no causar cap impacte ni a la vista ni a la consciència, hi ha el centre penitenciari dels Lledoners, un extens entramat de murs de formigó format per un grapat de mòduls on, des de fa unes quantes setmanes, hi ha tancats set presos polítics. A un centenar de metres de la gent, tres o quatre mossos d'esquadra, dalt d'un monticle que s'aixeca just davant d'una de les cantonades del centre, s'ho miren i conversen, relaxats. La seva presència és un tràmit. Saben, com tothom sap, que aquests manifestants no representen cap perill.

Sona el *Cant dels ocells*. Un parell de milers de persones aplegades, en forma de concentració, en un camp de rostolls lleument elevat des d'on s'albira la presó, es posen a cantar. Esperança als rostres, però també tristesa, ràbia i molta, molta, molta sensació d'injustícia... i d'impotència. Hi ha gent d'arreu de Ca-

talunya. Un grup nombrós ha vingut en tres autocars des de Vilafranca del Penedès. Cantem l'*Estaca* i la convocatòria es dona per conclosa. Però pràcticament tothom es queda. Per què? Molt senzill: a quarts de nou els interns tornen a les respectives cel·les, després de sopar. Aviat apareixen braços que saluden des d'un parell de finestres. Fan onejar també alguna peça de roba groga. No sabem qui són, però algú confirma que es tracta de dos dels nostres polítics injustament empresonats. Emoció. Ulls vidriosos. Crits de "No esteu sols!" i "Llibertat!", amb l'esperança que se sentin des d'on ens saluden, i també des de tots els racons que queden amagats a la vista de la gent. Voluntat de fer-los arribar un missatge tan senzill com profundament humà i, segurament, necessari: que tenen molta gent al seu costat. Hi ha la voluntat que, si més no, se sentin acompanyats durant uns minuts.

El Jordi Sánchez, el Jordi Cuixart, l'Oriol Junqueras, el Raül Romeva, el Quim Forn, el Jordi Turull i el Josep Rull viuen en una cel·la de pocs metres quadrats, surten a passejar pel pati del seu mòdul, mengen al menjador comunitari i potser participen en alguna de les activitats que ofereix el centre als seus interns en hores concretes i concertades (gimnàs, biblioteca...). I els diumenges al vespre, durant uns minuts, senten un clam popular que demana el seu alliberament i denuncia la injustícia que augmenta cada minut que passen tancats.

